

V L A A M S   P A R L E M E N T



Zitting 2002-2003

17 juni 2003

**VOORSTEL VAN RESOLUTIE**

**– van de heer Roland Van Goethem, mevrouw Marijke Dillen, de heer Jan Penris,  
mevrouw Hilde De Lobel en de heer Mathieu Boutsen –**

**betreffende de overheveling van de resterende bevoegdheden  
van het federale Ministerie van Economische Zaken naar de gewesten**

## TOELICHTING

## DAMES EN HEREN,

Toen de bevoegdheden van het federale Ministerie van Economische Zaken werden vastgelegd, was een van de voornaamste bekommernissen het in stand houden van een eenvormig muntbeleid. De federale wetgever ging ervan uit dat de bevoegdheden die aan de gewesten werden toevertrouwd in geen geval de muntstabiliteit van de Belgische frank in het gedrang mochten brengen. Ondertussen is er wel een en ander veranderd. Sedert januari 2002 is de euro de gangbare munteenheid in België. De muntpolitiek wordt niet meer door de nationale banken en regeringen bepaald maar door de ECB. De federale bevoegdheid inzake muntpolitiek is door de invoering van de euro dermate uitgehold dat zij haar bestaansrecht verloren heeft. Anderzijds moeten wij vaststellen dat de Europese richtlijnen inzake muntpolitiek net zo goed op regionaal als op federaal vlak kunnen worden uitgevoerd. De federale bevoegdheid terzake heeft dus de facto opgehouden te bestaan.

De gewesten moeten hun economische bevoegdheden ook uitoefenen met inachtneming van de beginselen van het vrije verkeer van personen, goederen, diensten en kapitalen en van de vrijheid van handel en nijverheid. De meeste van die verplichtingen worden door Europa opgelegd, en voor de uitvoering speelt het federale Ministerie van Economische Zaken hooguit de rol van doorgeefluik. In dat kader heeft de federale overheid nog steeds de bevoegdheid om de algemene regels inzake overheidsopdrachten vast te stellen. In de praktijk moeten we echter vaststellen dat een groot deel van deze regels opgelegd worden door Europa. De overblijvende bevoegdheid is zo beperkt dat het regionale niveau beter gesitueerd is dan het federale om de regels vast te leggen. Het betreft hier immers voornamelijk kleine opdrachten van gemeentelijk of provinciaal niveau die niet binnen de Europese richtlijnen vallen.

Eenzelfde evolutie kunnen we vaststellen bij de problematiek van de bescherming van de verbruiker. In het streven naar eenvormigheid binnen de Europese Unie worden de voornaamste regels in verband met de bescherming en de veiligheid van de verbruiker vastgelegd op Europees niveau. In dat verband beperkt de bevoegdheid van het federale Ministerie van Economische Zaken zich ook tot een louter uitvoerende taak, die probleemloos

door het gewestelijke ministerie kan worden overgenomen.

De federale bevoegdheid tot het vaststellen van de maxima wat betreft hulp aan ondernemingen voor economische expansie is op twee punten volledig overbodig en uit de tijd. Enerzijds is er de bepaling dat die vaststelling slechts kan gebeuren met instemming van de gewesten. Anderzijds zijn er ook hier zeer strikte Europese regels. Zowel de federale als de gewestelijke overheden dienen zich ernaar te schikken. Het federale ministerie speelt in dit alles eveneens een volledig overbodige rol.

De rol die het federale ministerie nog speelt op het niveau van het financiële beleid en de bescherming van het spaarwezen mogen wij ook als een voorbijgestreefd anachronisme beschouwen. Naast het feit dat, ook in dezen, Europese bepalingen steeds belangrijker worden en de rol van nationale wetgeving naar het tweede plan wordt verwezen, is er ook de vaststelling dat de voornaamste openbare kredietinstellingen (zoals de ASLK en de NMKN) geprivatiseerd werden. Stellen dat het beheer van openbare kredietinstellingen tot de bevoegdheid van het federale Ministerie van Economische Zaken moet blijven behoren, is ook hier volledig overbodig.

Het prijs- en inkomensbeleid, dat ook tot de taken van het federale ministerie behoort, zal binnen zekere tijd tot het verleden behoren. Wat betreft prijszetting, moeten wij nu al vaststellen dat de Europese Unie naar een eenvormige prijszetting binnen haar grenzen streeft. De tendens die we binnen Europa kunnen waarnemen om, vooral voor duurzame consumptiegoederen, tot een prijsvorming met slechts beperkte afwijkingen te komen, zal zich ongetwijfeld voortzetten. Anderzijds zullen er zich, zowel binnen de Unie als binnen de nationale staten, steeds prijsverschillen blijven voordoen voor kleine consumptiegoederen en voedingsmiddelen. Dit soort prijsverschillen zijn echter niet zozeer staatsgebonden maar meer van regionale aard. De logica van de problematiek pleit dus veeleer voor een regionale bevoegdheid dan voor een federale.

Eenzelfde redenering gaat op voor het inkomensbeleid. Het staat buiten kijf dat Europa er in de toekomst naar zal streven binnen de Unie een zo eenvormig mogelijk inkomensbeleid te voeren. Gelet op de economische diversiteit van de lidstaten, betreft het hier een project op middellange tot lange termijn. Ondanks deze inspanningen zullen er zich binnen de Unie inkomensverschillen blijven voordoen. Het volstaat naar de Verenigde Staten van Amerika te kijken om vast te stellen dat, on-

danks de lange geschiedenis van dat land, er zich ook daar nog inkomensverschillen tussen de burgers van de verschillende staten voordoen. Die verschillen zijn van regionale oorsprong. Het beheersen van de factoren die leiden tot deze verschillen zijn, gezien hun aard en oorsprong, dan ook bij voorkeur een taak voor de regionale overheid. Als we ook nog rekening houden met het feit dat er nu al inkomensverschillen zijn tussen Vlaanderen en Wallonië, kunnen we niet anders dan besluiten dat deze bevoegdheid het beste naar het gewestelijke niveau kan worden overgebracht.

Voor het mededingingsrecht en het recht inzake de handelspraktijken wordt er nu reeds een uitzondering gemaakt voor de toekenning van kwaliteitslabels en oorsprongsbenamingen van regionale of lokale aard. Daar we in deze materie ook een evolutie kunnen waarnemen naar meer uniformiteit opgelegd door de Europese Unie, is hier meer sprake van een restbevoegdheid, die zonder enig probleem aan de regio's kan worden toevertrouwd.

Het handelsrecht en het vennootschapsrecht zijn twee bevoegdheden die tot nu toe nog aan het federale niveau toekomen. Het is zeker niet onrealistisch te stellen dat met de verdere uitbouw van de Europese Unie beide rechtsvormen meer op Europese leest zullen worden geschoeid. De logica van een verdere eenwording vereist dat in de hele Unie eenvormige vennootschaps- en handelsregels van toepassing worden. Die regels zullen echter, gezien de diversiteit van Europa, rekening moeten houden met de regionale verschillen. Sommige onderdelen van die wetgeving, zoals boekhoudnormen, kunnen in de hele Unie ingevoerd worden. Regio's kunnen echter specifieke behoeften hebben, die beter door de regio in kwestie onderhandeld wordt dan door de nationale staat. Nu al merken we binnen het federale België genoeg verschillen op die het wenselijk maken dat de gewesten over deze bevoegdheden kunnen beschikken.

Een bevoegdheid die, tegen alle logica in, nog steeds federaal is, is die over de vestigingvoorwaarden. De vestiging van een bedrijf heeft een rechtstreekse invloed op de regio waar de feiten zich voordoen. Logisch gezien mogen we dan ook eisen dat elke vorm van vestigingvoorwaarden een uitsluitende en exclusieve bevoegdheid van het gewest zou zijn. Naast de gevolgen zijn ook de behoeften van de regio's hier van primordiaal belang. Dat een regio vestigingvoorwaarden stelt die nauw aansluiten bij de specifieke behoeften, hoeft geen betoog. Een overheveling van deze bevoegdheid van het federale naar het regionale vlak is een logisch gevolg van de regionalisering. Die overhe-

veling zou ook borg staan voor de verdere optimalisering van de economische ontwikkeling van de regio's.

De bevoegdheid over de industriële en intellectuele eigendommen overdragen aan de gewesten, is een oefening die probleemloos kan verlopen. Het betreft hier trouwens ook een bevoegdheid waarvan men zich kan afvragen waarom zij nog federaal is.

De toewijzing van de bevoegdheid over de contingenten en vergunningen aan de gewesten is op zich ook een doortrekking van de federale logica. De verschillen tussen de twee gewesten op economisch gebied zijn ondertussen zo sterk geworden dat het behoud van deze bevoegdheid op federaal vlak de vlotte uitvoering ervan bemoeilijkt. De gewestelijke verschillen in de industriële productie maken dat het voor de respectieve gewesten wenselijk is dat zij op dit gebied een eigen politiek kunnen voeren.

Het beheer van de domeinen metrologie en normalisatie verschuift steeds meer naar het Europese niveau, wat een logisch gevolg is van het Europees streven naar industriële eenvormigheid. Het invoeren van Europese richtlijnen kan net zo goed aan de gewesten toevertrouwd worden.

We kunnen vaststellen dat de gewestelijke investeringsmaatschappijen steeds meer aan belang winnen. Deze evolutie is het gevolg van de toewijzing aan de gewesten van de bevoegdheid betreffende de economische expansie. Indien het onmogelijk zou blijken te zijn om de Nationale Investeringsmaatschappij volledig op te heffen, wegens het afwikkelen van historische dossiers, kan de voogdij over de NIM overgedragen worden aan een ander federaal ministerie, zoals dat van financiën.

Objectief moeten we enkele belangrijke vaststellingen doen. Sedert geruime tijd zien we een verschillende economische ontwikkeling in Vlaanderen en Wallonië. Dat verschil maakt dat de gewesten, om hun economische ontwikkeling te optimaliseren, het beste over de volledige economische bevoegdheid kunnen beschikken. Daardoor kunnen de gewesten ook eenvoudiger de door hun gekozen richting verder uitwerken. Bij de economische bevoegdheden die nog federaal zijn, merken we op dat :

1° verschillende ronduit archaisch kunnen worden genoemd, wanneer zij in een Europees kader bekeken worden ;

2° andere achterhaald zijn, door de voortschrijdende gewestvorming ;

3° sommige een rem kunnen vormen voor de economische ontplooiing van de gewesten.

Om de vertegenwoordiging van de gewesten in Europa mogelijk te maken, moeten we een systeem, analoog met de huidige vertegenwoordiging voor landbouw, kunnen uitwerken.

Roland VAN GOETHEM

Marijke DILLEN

Jan PENRIS

Hilde DE LOBEL

Mathieu BOUTSEN

---

## VOORSTEL VAN RESOLUTIE

Het Vlaams Parlement,

- gelet op de regionale economische ontwikkelingen ;
- overwegende dat :
  - 1° de economische evolutie het noodzakelijk maakt dat regio's snel op veranderingen kunnen inspelen ;
  - 2° elke regio de mogelijkheid moet hebben zijn specificiteit volledig te kunnen benutten ;
  - 3° het federale niveau in deze materie overbodig genoemd mag worden ;
  - 4° het gewestelijke niveau beter en sneller op de regionale economische actualiteit kan inspelen ;
- vraagt de Vlaamse regering met de federale regering besprekingen aan te vatten die de volledige overheveling van de resterende economische bevoegdheden naar de gewesten mogelijk maken.

Roland VAN GOETHEM

Marijke DILLEN

Jan PENRIS

Hilde DE LOBEL

Mathieu BOUTSEN

---